

(Вечерње новости, 26.6.2010)

Да смо схватили да је Тито умро и да неће васкрснути.

Да смо на Осмој седници гласали другачије.

Да смо на Газиместану рекли да ћемо да распишемо прве демократске изборе у Југославији.

Да смо видели да је пао Берлински Зид.

Да смо мање пуцали, а више преговарали.

Да смо мање веровали ТВ Дневницима.

Да смо знали да чувамо оно што смо успели да задржимо.

Да смо знали с ким се не треба качити и ко не може да нас подржи.

Да смо разумели да се ратови не добијају на бојном пољу, већ губе у медијима, историјским уџбеницима и за столом за којим ми не седимо.

Да смо знали да ће кад заврше са Босном почети Косово.

Да смо знали да ће стварно да нас бомбардују.

Да смо били мање наивни у веровању обећањима.

Да смо петог октобра имали револуцију, а не само преврат.

Да смо имали и шести и седми, а не само пети октобар.

Да смо боље чували Ћурувију и Ћинђића.

Да смо одбијали оно што се не може, а пристајали на оно што се мора.

Да смо разумели да се у Хагу не суди само оптуженима.

Да смо мање слушали стране амбасадоре.

Да смо спречили страначку феудализацију државе.

Да смо омогућили Држави да управља Службом, а не обрнуто.

Да смо пазили коме продајемо државна предузећа.

Да смо подржавали слободу штампе и кад победимо на изборима.

Да смо сазавали истину и кажњавали лаж.

Да смо признали да није за све Милошевић крив.

Да смо се мање одушевљавали спиновањем и изборним кампањама.

Да смо схватили да је интерес земље важнији од интереса партије или клана.

Да смо имали мање активних страних обавештајних служби.

Да смо имали парламент, а не овај дириговани циркус.

Да смо имали више председника, премијера и министара, а мање страначких вођа и партијских службеника.

Да смо паре од страних улагања и кредита уложили, а не проћердали.

Да смо улагали новац у инфраструктуру и нова радна места.

Да смо имали мање шопинга а више рада.

Да смо имали интелектуалце који се расправљају, а не мудросере који се свађају.

Да смо имали владаре који се гаде хохштаплера.

Да смо више улагали у културу, а мање зарађивали на простаклуку.

Да смо више знали имена ухапшених мафијаша, а мање имена њихових мафија.

Да смо се одлучили за Русију и Кину кад је било време, а не кад је било прерано.

Да смо се одлучили за Европу кад је било време, а не кад је било прекасно.

Да смо били подозриви према изборним обећањима.

Да смо сачували више домаћих банака.

Да смо имали мање унајмљених аналитичара.

Да смо поцепали бланко оставке.

Да смо делили ордење, а не послове.

Да смо мање силикона стављали у груди и усне, а више у компјутере.

Да смо лидери у региону, а нисмо.

Да смо омогућили богатима да пуне буџет државе, а не фондове партија.

Да смо разумели да већ десет и више година живимо у капитализму.

Да смо се мање задуживали.

Да смо имали много мање корупције.

Да смо имали већу индустријску производњу и мању незапосленост.

Да смо имали мањи увоз а већи извоз.

Да смо сачували школоване младе људе.

Да смо улагали у пољопривреду и сељака.

Да смо знали да разликујемо шарлатане и преваранте од способних и вредних.

Да смо мање гледали “Фарму”, “Великог Брата” и свадбу од 24 сата.

Да смо на време схватили да је почела светска економска криза.

Да смо рекли истину да криза још није завршена.

Да смо се мање надали и још мање разочаравали.

Да смо мање трошили а више зарађивали.

Да смо били сложнији.

Да смо вреднији.

Да смо мудрији.

Да смо више људи.

Да смо

(уписати по вољи).

И да, да смо дали гол Аустралијанцима.

Данас би све било другачије.